Τσόγγα Αθανασία, φιλόλογος

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΤΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ
ΑΡΧΑΙΑ –ΑΔΙΔΑΚΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ Γ΄ΛΥΚΕΙΟΥ

Α1.ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Οι άλλοι όλοι από τη μια όσοι εξορίζονται άδικα, ή εκλιπαρούν τους πολίτες, για να επανέλθουν, ή, αν αποτύχουν σε αυτό, κακολογούν τις πατρίδες τους, επειδή, κατά τη γνώμη τους, τους συμπεριφέρθηκαν άσχημα· εγώ από την άλλη, επειδή ακριβώς μια φορά κατά τρόπο ανάξιο προς όσα έκανα ως πολίτης ατύχησα και κατηγορούσα άλλους, ο ίδιος καταδικάστηκα, στενοχωριέμαι αφενός, όπως ακριβώς είναι φυσικό, καθόλου αφετέρου δεν αγανακτώ καθόλου. Γιατί εγώ βέβαια δεν είμαι τόσο ηλίθιος, ώστε, από την πόλη από την οποία ο Θεμιστοκλής, αυτός που ελευθέρωσε την Ελλάδα εξορίστηκε, και όπου ο Μιλτιάδης, επειδή χρωστούσε μικρό όφελος στην πολιτεία, ενώ ήταν γέρος, πέθανε στο δεσμωτήριο, μ' αυτήν την πόλη ο Αισχίνης, ο γιος του Ατρόμητου να θεωρεί ότι, επειδή είναι εξόριστος, πρέπει να αγανακτεί, γιατί έπαθε κάτι από τα συνηθισμένα στην Αθήνα. Αλλά εγώ βέβαια θα μπορούσα εύλογα να θεωρήσω ακόμα και λαμπρό αυτό που μου συνέβη, δηλαδή το ότι έχω γίνει άξιος να πάθω τα ίδια με εκείνους.

Β1.

φεύξονται, φευξοῦνται
ἐπάνελθε
διαμαρτησόμενοι
δεόντων/δείτωσαν
ἁλῶτε

Β2.

πᾶσι
ὦ πολῖτα
ὑμῶν αὐτῶν
ἅς
γέρον

Τσόγγα Αθανασία, φιλόλογος

Γ1.
πάντες: ομοιόπτωτος, ονοματικός, κατηγορηματικός προσδιορισμός στο «ἄλλοι»

ὡς προσφερομένας: επιρρηματική, αιτιολογική μετοχή με υποκειμενική αιτιολογία, γιατί συνοδεύεται από το μόριο «ὡς», συνημμένη στο πατρίδας και λειτουργεί ως επιρρηματικός προσδιορισμός της αιτίας στο ρήμα «λοιδοροῦσι»

ἠλίθιος:κατηγορούμενο στο «ἔγωγε» από το συνδετικό ρήμα «εἰμί».

ἀγανακτεῖν: τελικό απαρέμφατο, υποκείμενο στο απαρέμφατο «δεῖν» που προέρχεται από απρόσωπο ρήμα, ετεροπροσωπία

ἐκείνοις: ετερόπτωτος, ονοματικός προσδιορισμός δοτική αντικειμενική από το επίθετο που δηλώνει ομοιότητα « ὅμοια»

Γ2.

α) Λανθάνει υποθετικός λόγος στην υποθετική μετοχή «διαμαρτόντες».
Η απόδοση είναι « λοιδοροῦσι…προσφερομένας», οριστική Ενεστώτα και η υποθετική μετοχή αναλύεται στην παρακάτω υποθετική πρόταση:
«ἄν διαμάρτωσι (υποκ.: οἱ ἄλλοι) τούτου» ἄν +υποτακτική.
Επομένως, ο λανθάνων υποθετικός λόγος δηλώνει την αόριστη επανάληψη στο παρόν-μέλλον.

β) Η δευτερεύουσα επιρρηματική τελική πρόταση θα αναλυθεί σε τελική μετοχή, σε χρόνο μέλλοντα, σε ονομαστική πληθυντικού, αρσενικού γένους, επειδή είναι συνημμένοι στο «οἱ ἄλλοι»: «ἐπανιόντες»

γ) «ἐξ ἧς πόλεως τόν Θεμιστοκλέα τόν τήν Ἑλλάδα ἐλευθερώσαντα ἐξήλασαν (ενν. οὗτοι)